

Venceslav Winkler:

Otrok z jabolki.

Solnce žge z najhujšim ognjem. Po cesti vodita dva Stretjega. Tretji ima povešeno glavo in zvezane roke. Dva hodita pokoncu in krepko. Cesta brni pod njima. Tretji omahuje, nagiblje se na desno in levo. Preko obraza se mu rdeči proga. Nemara je kri.

Peterček stoji ob cesti. V levici ima eno jabolko, v desnici dve. Gleda trojico. Dosti ne razume, samo to, da je čudno vroče, da drevje molči in v zrak trepeče in da mora biti tretjemu, srednjemu hudo, resnično hudo. Kradel je in so ga prijeli. Morda je bil lačen. Ali pa je koga ubil. Pa je mlad, njega so topli, ko je krvav, ne pa on drugih.

Solnce žge. Na svetu je toliko stvari, kj jih ni mogoče razumeti. Peterček premišlja, potem se odloči. Stopi na cesto in pravi: »Hočeš jabolko?«

Zvezanec se zdrzne. V očeh, v mrtvih očeh zagori prečuden ogenj. Sunkovito dvigne roki in trepetajoče zahrope: »Daj!«

Peterček da ujetniku najlepše jabolko.

»Pustil« jekne osoren glas. Srednji zaječi in jabolko pade na tla in se zavali v blato. Dva ostrá obraza prestrašita Peterčka, da zakrije oči.

»Naprej!«

Dva gresta pokoncu in krepko. Cesta brni pod njima. Tretji omahuje. Divje mu plapolajo oči. Lasje so mu pokrili čelo, da ne vidi koraka pred seboj.

Peterček joka. Srednjemu je hudo. Sveta ni mo-goče razumeti.

Po cesti je priropotal voz in zmečkal najlepše jabolko.

Marijin vrtec.

Zabava na Radni.

Spoštovani gospod urednik! Na notranjem dvorišču nas je sprejela godba in policaj, ki je skrbel za red. Godba je potem svirala med vso zabavo.

Najprej smo začeli razbijati lonce. To je bilo tako: od zida do zida je bila napeta vrv. Na vrvi je visel lonec, poln jabolk, orehov, krofov ali kaj podobnega. Potem je policaj kateremu dečku zavezal z robcem oči, ga nato vrtel po dvorišču in nazadnje postavil nasproti loncu. Deček je imel v roki dolg drog. Nato je z zavezanimi očmi šel proti loncu in če ga je našel, je udaril po njem z drogom, da so se iz lonca usula jabolka, orehi, krofi itd. Mi drugi pa smo jih lovili. Tisti pa, ki je lonec zadel, je šel najprej v »banko« po listek, nato pa ga je policaj spremljal v tako zvani »bufet«, kjer je dobil za nagrado kaj dobrega. Naj še povem, da je nekoč iz lonca padla mačka in nas vse prav pošteno presenetila. — Poleg tega smo streljali tudi s puščicami na klobase. Na dvorišču je bilo postavljeno lepo pisano stojalo, na stojalu je visela klobasa. Zbrali smo se v skupine. V vsaki skupini je bilo šest dečkov. Skupina se je postavila v vrsto in vsi dečki, ki so bili v skupini, so začeli po vrsti drug za drugim streljati na klobaso. Če je kateri zadel klobaso, je vsak od njegove skupine dobil košček, tisti, ki jo je bil zadel, pa je dobil največji kos. — Zanimiv je bil tudi »dvoboj na lesenem konju.« Dva dečka sta šla vsak na svojega konja (lesenega). Konja pa se nobeden ni smel nič držati z rokami, ampak le z nogami. Vsak deček je dobil v roke, iz cunj napravljen bat. S tema batoma sta se potem tepla, dokler ni kateri zdrknil s konja. Kdor je prvi padel s konja, je bil premagan. Zmagovalec pa je šel v »bufet« po nagrado. — Na dvorišču smo imeli tudi škaf vode. V vodo smo spustili pomarančo. Nato jo je šel kateri lovit. Ujeti pa jo je moral le z ustmi, z rokami si ni smel nič pomagati! Prav smešno je bilo, kako je včasih kateri po-